

Νά συνέλθῃ Ἐνδημοῦσα Σύνοδος μέ εκπροσώπους ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν

Τοῦ Σεβ. Ἀσκάλωνος Νικηφόρου

Αγαπητέ μου κ. Τραμπούλη

Ξαναδιαβάζοντας τίς σημειώσεις σας σχετικά μέ τήν ἀπάντησή μου στήν δημοσίευση τοῦ π. Λαυρεντίου πρόσεξα κάτι ποῦ διέφυγε τῆς προσοχῆς μου στήν πρώτη ἀνάγνωση.

Γράφετε λοιπόν ὅτι «ἡ Ἐκκλησιαστική ἐνότης διαταράχθη λόγω τῆς ἀποτειχίσεως σεβαστῶν καί ἀγωνιστῶν πατέρων»!!!

Ὡστε, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησιαστική ἐνότης διαταράσσεται κάθε φορά ποῦ ἓνας «σεβαστός καί ἀγωνιστής πατέρας (φαντάζομαι ὅτι αὐτό συμπεριλαμβάνει ὅλους τοὺς Χριστιανούς, πατέρες, μητέρες, ἀδελφούς καί τέκνα, Κληρικούς καί Λαϊκοὺς), ἀποτειχίζεται γιά λόγους πίστεως.

Ὡστε, λοιπόν, δέν πρέπει, σέ καμμιά περίπτωση, (ἀφοῦ δέν πρέπει νά ἀποτειχίζεται κανεὶς γιά λόγους πίστεως), κανένας Χριστιανὸς δέν πρέπει νά «ἀποτειχίζεται» ἀπὸ κάποιον ἢ κάποιους οἱ ὁποῖοι «...μωρὰς δὲ ζητήσεις καί γενεαλογίας καί ἔρεις καί μάχας νομικὰς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Νά συνέλθῃ Ἐνδημοῦσα Σύνοδος μέ ἐκπροσώπους...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

περίστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὡν αὐτοκατάκριτος) (Τίτον, 3, 9-11).

Τὸ πρῶτο ἐρώτημα εἶναι: Πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ ἀποτειχιστοῦμε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπισκοπὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὅσους τὸν ἀκολουθοῦν;

Δεύτερον: Ἐὰν πρέπει νὰ ἀποτειχιστοῦμε, πόσοι πρέπει νὰ «μαζευτοῦμε, νὰ συμφωνήσουμε, τέλος πάντων» γιὰ κάτι τέτοιο; ὅλοι μας; Ἕνας; Πέντε; Δέκα; Χίλιοι; Πόσοι;

Ἡ μήπως θὰ πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ γίνῃ Σύνοδος καὶ νὰ ἀποφασίσῃ; Ὁ Ἀπόστολος λέει: παραιτοῦ. Δὲν λέει: Συγκάλεσε Σύνοδο, γιὰ νὰ ἀποφασίσετε τί πρέπει νὰ κάνετε. Ἐξ ἄλλου, ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ Ο.Τ. στὸ παρελθόν, καὶ νὰ ἤθελε κάποιος νὰ ζητήσῃ τὴν σύγκληση Συνόδου, γιὰ νὰ συζητήσῃ τὸ θέμα αὐτό, ξέρομε ὅτι σήμερα δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο, γιὰτὶ ὁ Νέος Πάπας τῆς Ἀνατολῆς δὲν θὰ ἐπέτρεπε κάτι τέτοιο. Ἄλλο θέμα τώρα ὅτι τὴν Σύνοδο δὲν τὴν συγκαλεῖ, ἰδανικά, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης αὐτοδικαίως ἀλλὰ ὡς συντονιστὴς τῆς συνεργασίας ὅλων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὅταν διαπιστωθῇ ἀνάγκη συγκλήσεως τῆς Συνόδου γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση προβλημάτων ἢ τὸ ζητήσῃ κάποιος Προκαθήμενος ἄλλης Ἐκκλησίας.

Κάτι ἄλλο τὸ ὁποῖο δὲν βλέπω νὰ συζητῆται εἶναι ὁ ρόλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς συντονιστοῦ τῆς συνεργασίας ὅλων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Γιὰ νὰ εἶναι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο πραγματικὰ Οἰκουμενικὸ θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐνδημοῦσα Σύνοδος μέ ἀντιπροσώπους ἀπὸ κάθε τοπικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ πρόεδρο τῆς Συνόδου ποὺ θὰ ἐκλέγεται ἀπὸ τὴν Ἐνδημοῦσα Σύνοδο κατ' ἔτος. Ὅπως δὴποτε, ἡ λειτουργία τῆς ἐνδημούσης Συνόδου θὰ καθορισθῇ μέ κοινὴ ἀπόφαση ὅλων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τέλος, νομίζω ὅτι ἡ ἀποτειχισμὸς εἶναι θέμα προσωπικὸ καὶ πρέπει νὰ ἐνθαρρύνουμε ὅλους τοὺς Πιστοὺς, Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς, νὰ τολμήσουν νὰ δηλώσουν τὴν ἀποτειχισμὸς τους ἀπὸ τοὺς προδότες τῆς πίστεώς μας.

Δὲν ἀποτειχίζονται αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι διακόπτουν τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετιζόντων Ἐπισκόπων τους, καὶ παραμένουν πιστοὶ στὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ ἀποτειχίζονται καὶ θέτουν ἑαυτοὺς ἐκτὸς Ἐκκλησίας, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διδάσκουν ἀλλότριες πρὸς τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας διδασκαλίες.

Δὲν ἀποτειχίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι διακόπτουν τὸ μνημόσυνο τῶν αἰρετιζόντων Ἐπισκόπων τους, ἀλλὰ μόνο ἀπὸ τὸν αἰρετίζοντα Ἐπίσκοπο.

Γράφει ὁ κ. Τρακάδας ὅτι ἡ Ἐκκλησία, (νοουμέ-

νου ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνο ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ Κληρὸς καὶ Λαὸς) ἀπομακρύνει τοὺς αἰρεσιάρχες, μόνον ὅταν πλέον ἡ κατάστασις ἔχει φθάσῃ εἰς τὸ ἀπροχώρητο. Δηλαδὴ τί ἄλλο πρέπει νὰ κάνουν ὁ Μέγας Αἰρεσιάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτόν, γιὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἡ Ἐκκλησία; Καὶ ποιά Ἐκκλησία νομίζετε ὅτι εἶναι σὲ θέση σήμερα νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ, ὅταν φτάσαμε στὸ σημεῖο ὅπου, σχεδόν: «...πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἡχρειώθησαν» οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός» (Ρωμ. γ, 12).

Μόνο αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι παραμένουν πιστοὶ στὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν τὴν Ἀλήθεια, τὸν Χριστό, γιὰτὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Ἀλήθεια, (Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ) (Ἰωάν. ιδ, 6.). Ὅσοι παρεκλίνουν ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτοὶ θέτουν ἑαυτοὺς ἔξω τῆς Ἐκκλησίας, ἀπομακρύνονται (ἀποτειχίζονται) ἀπὸ τὸν Χριστό, ἔστω καὶ ἂν εἶναι Πατριάρχες. «...ἀλλὰ ἐὰν ἡμεῖς ἡ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλ. α, 8).

Δὲν θέλει κανεὶς νὰ πιστέψῃ, οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ φανταστῇ ὅτι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι βρίσκονται στὸ πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δυνατόν νὰ κάνουν αὐτὰ ποὺ κάνουν στὴν ἐποχὴ μας, ὁ Μέγας Ἀρχιεπισκοπὸς τοῦ Φαναρίου καὶ ὅσοι συμπλέουν μαζί του. (Ὁ Λαὸς σήμερα λέει: «Ἐὰν δὲν ταιριάζαμε δὲν θὰ συμπεθεριάζαμε». «Ὁμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει» εἶχε πεῖ καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος Πλάτων καὶ νομίζω ὅτι ὅλοι συμφωνοῦμε μαζί του).

Καὶ ὅμως, τί νὰ πιστέψουμε μετὰ ἀπὸ τὴς καταιγιστικὲς ἐκδηλώσεις ὅλων αὐτῶν τῶν ἀντίχριστων χριστιανομάχων ἀπατεώνων; Τί νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅταν ἀνοικτὰ πλέον μᾶς διδάσκουν ὅτι ὅλα αὐτὰ ποὺ πιστεύαμε μέχρι σήμερα, αὐτὰ δηλαδὴ ποὺ μᾶς δίδαξε ἡ Ἐκκλησία μας, (οὐσιαστικὰ μᾶς λένε ὅτι αὐτὰ ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς, αὐτὰ ποὺ γράφει τὸ Εὐαγγέλιο, αὐτὰ ποὺ μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, δὲν ἰσχύουν πλέον, καὶ ὑποστηρίζουν δημοσίως (γυμνῇ τῇ κεφαλῇ), τοὺς ἀνώμαλους καὶ θέλουν νὰ μᾶς πείσουν ὅτι δὲν ἔχουμε δίκαιο νὰ θεωροῦμε «παρὰ φύσιν» αὐτὰ ποὺ μέχρι σήμερα θεωροῦσαμε «παρὰ φύσιν»;

Βεβαίως, φταῖμε κι ἐμεῖς ποὺ δὲν βγαίνουμε στοὺς δρόμους νὰ τοὺς κράξουμε ὅλους αὐτοὺς τοὺς προβατόσχημους λύκους ποὺ ἔχουν εἰσβάλῃ στὴν κοινωνία μας καὶ γκρεμίζουν, σὰν μπουλντόζες, ὅτι καλὸ καὶ ὠραῖο πιστεύαμε μέχρι σήμερα. Νὰ μὴ ἔχουμε καμιά ἀμφιβολία ὅτι αὐτὰ ποὺ παθαίνουμε σήμερα καὶ αὐτὰ ποὺ θὰ πάθουμε αὔριο δὲν ἔχουν καμιά σχέση μέ τὴν στάση μας ἀπέναντι σὲ ὅλα ὅσα «...καταπίνουμε ἀμάσητα».

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ καὶ ἐκτίμησι πρὸς τὸ πρόσωπό σας.